

бисер и смарагди. Сякаш и гривната ще отиде да зида крепости, както огърлицата купи една катапулта повече - си помисли той и за миг лека неприязън трепна в сърцето му към неговата лекомислена жена.

- А пратениците за Рим още не са се върнали... - рече замислено княз Белота.

Високият ~~взет~~ ^{ата осанке} на княза беше все още тъй ~~висок~~ ^{моцне} и снажен, но вече гъсти кичури бели косми се премесваха в тъмнорусите му къдри. Взорът му беше станал още по-суров и пронизителен. От двете страни на носа му се спущаха две остри бръчки, които се губеха в къдравата му брада.

Иваница се навъси. Този беше най-мъчителния въпрос. За сега на юг Иванко във Филиповград, Хри^{зе} в Просек и Иван в Бургас записваха ^а весилевса с неспирните си непокорства, вероломства и безкрайни изисквания. Никоя земя, никоя почит, никоя власт не бе достатъчна, за да успокои двамата изменници. Тъкмо докато българите добре се подготвяха за последната и решителна борба. Но мълчанието на папата, неприязнеността на съседите, които не искаха да пропуснат българските пратеници до Рим, силно безпокояха Иваница и близките му.

Горещото пладне вече преваляше и първите свежи часове на здрача нахлуха в стаята. Царят стана и каза:

- Хайде да отидем при жените, инак царица Мария пак ще се сърди.

При покръстването бяха нарекли младата царица Мария, ^п Но почти всички продължаваха да я зоват с куманското ѝ име.

В това време вратата буйно се отвори и един строен юноша влезе тичешком като извика:

- Чичо, дошли са пратеници от Филиповград!

Живите му черни очи блестяха, радостна усмивка трептеше